

[Viggo Starcke.]

mer jeg til at tænke på det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, som med stor patos i går citerede Ibsens „Brand“ Han citerede således:

„Det, som du gør, gør fuldt og helt og ikke stykkevis og delt.“

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at dette er ikke „Brand“ — det er en brander, som man sommetider ser på enkelte sanitære etablissementer For det, som Henrik Ibsen siger, lyder sådan:

„Det, som du er, vær fuldt og helt og ikke stykkevis og delt.“

Det ærede medlem tilhører et parti, som har anstrengt sig meget for toldbeskyttelsespolitik. Er han stadig toldbeskytter fuldt og helt, eller er han det bare stykkevis og delt?

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft vil gerne liberalisere og danne liberaliseringsregering. Ja, men vil han da liberalisere fuldt og helt eller bare stykkevis og delt? Og hvordan med de varer, som den tidligere højtærede handelsminister Krag overførte til bunden liste i augustdagene mod det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts ønske, mod hans partis ønske, mod alle de andre partiers ønske? Vil det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft igen føre disse varer tilbage til friliste, helt eller stykkevis, delt eller fuldt? Man må måske minde ham om Holbergs ord om sekretæren, der skulle til at hænge ridefogden: „Hvad du ikke est, det kanst du blive, du ser mig ud til allehånde“.

Fra retsforbundets side vil vi gerne spørge: Hvor længe skal befolkningen egentlig vente på at få sine grundlovsmæssige rettigheder til erhvervsfrihed? Hvor langt skal Danmark ned, før politikerne får øjnene op? De værdier, som slægtled har bygget op, har man i stor udstrækning sløset væk. Initiativet, arbejdslysten og selvhjulpetheden er stærkt reduceret. Der må et sporskifte til, ellers går det galt. Vi fra vor side mener, at der efterhånden ikke bliver andet for end at sætte hælen på hele systemet med planøkonomi og så dreje rundt, til det knaser.

Det er ikke så meget en ny regering, vi trænger til, som det er en ny politik. Vi synes, at politikerne i denne sal må være ærlige og indrømme, at de ikke har haft held til at løse de problemer, de var sat til at løse. Konklusionen må derfor være, at erhvervene igen må frigøres, så de mennesker, der forstår sig på det, kan komme til at løse problemerne selv i et frit erhvervsliv.

Danmarks finanser er i uorden. I snart tyve år har planøkonomien redet os som en mare, så Danmark i dag ligger stærkt

afkræftet og ilde tilredt. Det er ikke krigens skyld alene, det er ikke besættelsens skyld alene, det er ikke Koreabegivenhedernes skyld alene, det er ikke udlandet, der skal have ansvaret for det. Sålænge man er besat af denne vrangforestilling og dårlige undskyldning, sålænge man fremstiller sagen så bagvendt og forvrænget, er det umuligt at samle kræfterne og opmærksomheden om det, som er det væsentlige, nemlig årsagen til det onde, planøkonomien og alle dens gerninger og alt dens væsen.

Det var derfor beklageligt, at der efter valget ikke kunne dannes en liberaliseringsregering, sådan som vælgerne havde ønsket. Skylden er ikke vælgernes, men politikernes, som ikke selv synes at tro på det, de siger. Hvis det dog var nogenlunde den samme handelspolitik, der skulle føres af en liberaliseringsregering som af en socialistisk regering, var der for retsforbundet i og for sig ingen grund til at deltage i en sådan regering eller støtte den. Jeg vil gerne sige, at det er ikke magt, vi fra vor side attrår, men det er styrke til at gennemføre retfærdighed og virkeliggøre frihed. Den gammelkendte politik er der partier nok til at føre, det behøver man ikke os til, og når differencerne mellem de fire gamle partier ikke er større, end de faktisk er, og man fra alle sider ønsker en såkaldt stærk regering, så ligger løsningen snublenende nær, nemlig et nært samarbejde mellem de fire gamle partier. Jeg har lagt mærke til, at man indenfor det radikale venstre i den sidste tid har talt om de fire „gamle“ partier og ikke om de fire „store“ partier, i klog forudseen af, af retsforbundet efter valget i stemmer ville være større end det radikale venstre.

Men jeg advarer udtrykkeligt imod, at man fortsætter den hidtidige handelspolitik. Resultaterne er af en sådan art, at de måtte kunne bringe de gamle partier til selverkendelse af, at planøkonomien har ført landet til afgrundens rand. Ingen bliver ringere af at erkende sine fejltagelser, og det danske folk har krav på, at dette sker. Sker det ikke, ligger det i vælgernes hånd ved næste valg at give retsforbundet den fornødne styrke til på afgørende vis at præge fremtidens politik.

Retsforbundet ville i dag have været både større og stærkere, hvis vi havde de samme betingelser for at få vælgerne i tale som de gamle partier med deres udbredte dagspræse. Under valgkampen var der over 3 000 angreb på retsforbundet i aviserne, ofte af en så overdreven art, at det nærmede sig rædselspropaganda. Selv et anstændigt blad